

Chương 25

Hộ Hoa Kiếm Khách

Rằm tháng chín.

Giờ Thân, đại kiết. Nên cưới gả. Kỵ chôn cất.

Từ mọi nẻo đường dẫn đến Bạch Vân Trang, xe ngựa dập dìu từ sáng sớm.

Dù ngồi xe, dù ngồi ngựa, ai ai cũng vận y phục mới, màu sắc huy hoàng.

Ngựa, dĩ nhiên là tuần mã, ngồi tuần mã cũng là một hãnh diện của khách giang hồ.

Ngựa kéo xe, thông thường không là tuần mã, song ngựa vẫn chạy với toàn tốc lực, bởi là ngày đặc biệt, không ai thích lạc hậu.

Phó Hồng Tuyết đã trao cương, trao roi cho gã đánh xe, tự mình vào trong xe ngồi.

Tay vẫn nắm chặt chuôi đao.

Thần sắc vẫn khấn trương.

Hắn đâu có thể phí sức cho việc đánh xe ! Hắn phải giành khí lực, để còn đối phó với Vạn Mã Đường chủ, trong những phút giây sắp tới chứ !

Thúy Bình ngồi cạnh hắn, ưu tư ...

Tiết Đại Hán chốc chốc lại nốc rượu, nốc xong, lại lẩm nhẩm:

- Tại hạ hy vọng cả Vạn Mã Đường lẫn Lộ Tiểu Giai đều có mặt !

Phó Hồng Tuyết chột thốt:

- Tại hạ nghĩ, các hạ nên ít uống một chút !

Tiết Đại Hán cau mày:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp:

- Say, là khó giết được người. Nhất là người đó lại là Lộ Tiểu Giai !

Tiết Đại Hán cười lạnh:

- Chẳng lẽ trước khi giết người, phải ăn đậu phộng ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Ăn đậu, dù sao vẫn hơn uống rượu.

Tiết Đại Hán hỏi:

- Hay hơn điểm nào ?

Hắn nhai vờ, nhóc nhách, nhóc nhách ...

Tiếng nhóc nhách làm lơ cảnh giác của đối phương ít nhiều.

Ngoài ra, đậu có chất bổ dưỡng, còn rượu thì kích thích, hết kích thích lại làm nhũn người. Rượu làm cho con người mất bình thường.

Giao đấu với cao thủ mà mất bình thường, là cầm chắc cái bại.

Tiết Đại Hán trừng mắt, định sừng sộ, rồi lại thôi, cuối cùng cười khổ, thốt:

- Xem ra, chúng ta phải tìm đậu phộng mà mua, nơi chúng ta ai ai cũng khẩn trương ít nhiều.

Bỗng, gã đánh xe cất tiếng:

- Hiện tại, chúng ta đã đến con đường chánh, dẫn thẳng đến Bạch Vân Trang. Từ nơi này, chúng ta có thể nhìn thấy Bạch Vân Trang.

Tiết Đại Hán không dần lòng được, nhóng cổ ra nhìn.

Trên đường dài, bụi vàng bốc mù mịt, xa xa, dãy núi chắn ngang tầm mắt, xanh dờn.

Nơi phía dưới dãy xanh xanh, có một vùng gồm mấy điểm xám xám.

Những nóc nhà của khu Bạch Vân Trang.

Tiết Đại Hán tắt lưỡi:

- Quy mô to đấy chứ !

Gã đánh xe cười, thốt:

- Trong vòng tám trăm dặm quanh đây, còn ai không biết đại gia, thiếu gia họ Viên !

Tiết Đại Hán trừng mắt, giọng thốt:

- Đại gia là cái quái gì, ta không hề biết !

Gã đánh xe thấy y trừng mắt, bèn nín lặng, hết dám tán dương họ Viên nữa.

Cổ xe tiến vào sơn đạo.

Hai bên, cây mọc rậm rạp, làm hẹp bớt con đường.

Không khách lữ hành, không gia cư.

Nói đến khách lữ hành, là nói về lúc bình thường, nói về lớp người sinh hoạt thường xuyên.

Chứ hiện tại, khách lữ hành tấp nập. Và tất cả đều hướng về một địa điểm duy nhất, Bạch Vân Trang !

Phó Hồng Tuyết trầm nghĩ:

- Mã Không Quần có đến đây chăng ?

Từ lúc xe vào sơn đạo, hấn nắm cứng chuôi đao, gân tay nổi vồng.

Nếu hấn không kèm vững, tay hấn phải rung mạnh.

Thúy Bình đặt tay lên tay hấn, dịu giọng thốt:

- Nếu lão có đến đây, thì lão chạy đi đâu cho thoát ! Công tử nóng nảy làm gì !

Phó Hồng Tuyết không nghe nàng nói gì. Hắn mở to mắt nhìn đăm đăm thanh đao đen của hắn.

Tiết Đại Hán cũng nhìn thanh đao đó.

Y hỏi:

- Các hạ có thể cho xem chẳng ?

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Không thể !

Tiết Đại Hán cau mày:

- Tại sao ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Vì không ai được xem nó ! Tất cả không chừa một người !

Tiết Đại Hán hỏi:

- Nếu tại hạ nhất định muốn xem ?

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng:

- Muốn như vậy là muốn chết. Các hạ không chết, thì tại hạ chết !

Tiết Đại Hán biến sắc mặt, rồi bật cười, thốt:

- Lộ Tiểu Giai không sợ ai thấy kiếm pháp. Kiếm của hắn cũng không có vỏ.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Các hạ tùy thời xem kiếm của hắn, nhưng thanh đao này, nhất định là không xem được. Tốt hơn, các hạ đừng tưởng xem nó !

Hắn đưa mắt nhìn ra xa xa, từ từ tiếp:

- Thanh đao này, vốn là vật bất tường. Ai trông thấy nó, là có tai họa ngay !

Tiết Đại Hán biến sắc, muốn hỏi gì đó, nhưng không kịp mở miệng.

Bởi, cỗ xe đã dừng lại, là đến địa điểm rồi. Những việc sắp khai diễn ra, quan trọng hơn chuyện y định hỏi.

Y quay đầu lại.

Vật hiện ra trước nhất, trong tầm mắt của y, là hạt đậu phộng, vỏ đậu phộng.

Vỏ đậu phộng bay đi, vệt qua hai bên, hạt đậu rơi xuống.

Rơi trúng miệng Lộ Tiểu Giai.

Lộ Tiểu Giai đang đứng giữa lòng đường ăn đậu.

Tiết Đại Hán tung mình lên.

Mũi xe bị y tung, rách soạt, bay một lỗ lớn.

Lộ Tiểu Giai thở dài đáp:

- Cũng may, mũi xe không được chắc lắm ! Cho nên, đầu của người còn nguyên vẹn !

Tiết Đại Hán thét:

- Người muốn đầu của ta phải thủng ?

Lộ Tiểu Giai cười nhẹ:

- Người cứ tưởng tượng xem, nếu có một lỗ thủng trên đầu, cứ mỗi lần thêm rượu người chỉ đổ rượu vào lỗ đó, có phải khỏi phải công há miệng nốc chẳng ?

Tiết Đại Hán lại lồng lên, hét:

- Trước mặt ta, người còn dám nói năng cuồng dại à ? Người còn dám chạm mặt ta à ?

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Tại sao không dám ? Ta vốn ở đây chờ người mà, chứ đâu phải bất ngờ chạm nhau ?

Tiết Đại Hán giật mình:

- Người biết ta sẽ đến đây ?

Lộ Tiểu Giai không đáp câu đó, chỉ thốt:

- Người ta thấy người không ngồi xe, chỉ chạy theo xe, đều cho là ta. Ta thì không, dù cho người vác cả cỗ xe lên lưng mà chạy, ta cũng xem thường, không hề kỳ quái !

Y lại cười rồi tiếp:

- Bởi, con người như người, việc gì mà người không làm được, kể cả việc nông nhất ! Trẻ con nhất !

Tiết Đại Hán hừ một tiếng:

- Còn người ! Chẳng phải là bất cứ việc gì, người cũng làm được sao ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Những việc ngu ngốc, thú thật với người, ta không làm nổi !

Tiết Đại Hán cười lạnh:

- Người không ngu ngốc, chỉ có ta là ngu ngốc thôi ! Ta bỗng dừng lại xem người là bằng hữu. Đó là cái ngu của ta !

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Ta vốn là bằng hữu của người.

Tiết Đại Hán cao giọng:

- Người là bằng hữu của ta ? Tám mươi vạn lượng bạc, ta trao cho người, người để đầu ?

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Tiêu sạch rồi !

Tiết Đại Hán lồng lộn lên:

- Người nói sao ? Tiêu hết sạch rồi ?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Chúng ta đã là bằng hữu của nhau, mà bằng hữu thì có cái gì cũng là của chung, bạc của người, sao ta lại không tiêu xài được ?

Tiết Đại Hán trố mắt:

- Người xài cách nào ?

Lộ Tiểu Giai đáp gọn:

- Cho thiên hạ hết !

Tiết Đại Hán hét:

- Cho ai ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Phân nửa, phân phối cho nạn dân tại Hoàng Hà, phân nửa cấp cho các gia đình có cô nhi quả phụ của những kẻ bị người giết !

Không cho Tiết Đại Hán nói gì, y tiếp luôn:

- Đồng tiền do người kiếm ra bằng phương pháp bất chánh, ta giúp người lấy lại chánh nghĩa, người phải cảm kích ta !

Tiết Đại Hán chết sững người, một lúc lâu, lại hỏi:

- Còn nữ nhân của ta ? Chẳng lẽ người cũng cho thiên hạ luôn ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Ta không cho ai cả !

Tiết Đại Hán hỏi gấp:

- Thế người để đâu ?

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Ta giết chết rồi !

Tiết Đại Hán quát:

- Người nói sao ? Giết chết ?

Lộ Tiểu Giai hừ một tiếng:

- Ta sát nhân, đâu phải là việc lạ kỳ ! Người la hét cái gì ?

Tiết Đại Hán lông lên:

- Sao người giết nàng ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Vì nàng muốn thông gian !

Tiết Đại Hán nháy chơi chơi:

- Nàng thông gian ? Với nam nhân nào ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Nàng chưa thông gian thật sự, chỉ mới muốn thôi. Nàng muốn thông gian với ta, song ta thì bao giờ có cái thói chó trâu đó ? Ta cự tuyệt. Nhưng ta nghĩ, không phải tất cả nam nhân trên đời này đều giống ta. Để nàng sống, có ngày nàng lại phản bội người.

Cho nên, ta giết phút cho tiện việc. Vậy là nhờ ta, người sẽ được vĩnh viễn khỏi bị nàng cấm sừng lên đầu !

Tiết Đại Hán gắt:

- Không có cách gì khác ?

Lộ Tiểu Giai lắc đầu:

- Ta chỉ biết có cách đó thôi. Cách đó là nhất !

Tiết Đại Hán chết sững lâu hơn trước.

Bỗng, y bật cười vang, thốt:

- Tốt ! Giết được lắm ! Tốt lắm !

Lộ Tiểu Giai gật đầu:

- Tốt là cái chắc !

Tiết Đại Hán tiếp:

- Giết người, tiêu tiền, như người đã làm, thật là làm khoái nhân tâm ghê ! Khoái ghê ! Ta bội phục ! Bội phục !

Lộ Tiểu Giai gật gù:

- Ta biết, thế nào người cũng bội phục !

Tiết Đại Hán tiếp:

- Rượu này cũng là thứ khá, lại đây làm mấy ngụm đi !

Lộ Tiểu Giai gật gù:

- Ăn đậu phộng, uống rượu, cũng được lắm !

Cả hai nắm tay nhau, quàng vai nhau, thân nhau hơn trước, hơn bất cứ đôi bằng hữu nào.

Tiết Đại Hán bỗng thở dài hỏi:

- Sao người không chờ ta trở về ? Người bận việc gì mà phải ra đi gấp như thế ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Bận việc giết người !

Tiết Đại Hán trố mắt:

- Giết ai ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Gã vừa ở trong xe của người đó !

Tiết Đại Hán cau mày:

- Vừa ở trong xe của ta ?

Y quay lại.

Phó Hồng Tuyết đã đi rồi, chỉ còn Thúy Bình ngồi nguyên tại chỗ.

Nàng không cúi đầu, nàng đang trừng mắt nhìn Lộ Tiểu Giai.

Tiết Đại Hán cau mày hỏi:

- Nam nhân của cô nương đâu ?

Thúy Bình cắn môi, rồi đáp:

- Y không phải là nam nhân của tôi ! Bởi từ lúc nào đến bây giờ, y không xem tôi là nữ nhân. Từ lúc nào đến bây giờ, y không xem tôi là một cá nhân !

Tiết Đại Hán lắc đầu:

- Có lẽ cô nương nhận xét lầm y !

Thúy Bình lắc đầu:

- Tôi không lầm. Không bao giờ tôi nhận xét lầm một nam nhân, bất cứ nam nhân nào.

Nàng thốt, mắt nàng lại nhìn Lộ Tiểu Giai.

Chợt, nàng cười lạnh, tiếp:

- Hiện tại, tôi thấy rõ, các hạ thuộc mẫu nam nhân nào !

Lộ Tiểu Giai điềm nhiên:

- Mẫu nam nhân nào ?

Thúy Bình đáp:

- Mẫu nam nhân không có can đảm !

Lộ Tiểu Giai mỉm cười.

Thúy Bình tiếp:

- Nếu các hạ có chút can đảm, thì tại sao các hạ không dám lấy Mã Phương Linh ?

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Tại sao tại hạ phải lấy nàng ấy ?

Thúy Bình đáp:

- Tại vì tôi biết nàng đi theo các hạ !

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương biết ?

Thúy Bình gật đầu:

- Tôi thấy nàng chạy theo các hạ. Tôi biết thế nào nàng cũng bắt kịp các hạ.

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Cô nương biết nhiều việc quá !

Thúy Bình tiếp:

- Rất tiếc nàng lại biết quá ít việc ! Cho nên, nàng mới mê thích các hạ !

Lộ Tiểu Giai mỉm cười:

- Cô nương cho rằng nàng mê thích tại hạ ?

Thúy Bình hừ lạnh:

- Không mê thích thì đuổi theo làm gì ?

Lộ Tiểu Giai thốt:

- Biết đâu nàng chạy theo tại hạ lại chẳng phải là để yêu cầu tại hạ giết người ?

Thúy Bình cười mỉa:

- Và nam nhân vẫn có thể vì nữ nhân mà giết người được chứ ? Huống chi, giết người là nghề của các hạ ?

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Có phải là cô nương muốn nói nàng chờ tại hạ giết Phó Hồng Tuyết ?

Thúy Bình buông gọn:

- Vấn đề là các hạ dám hay không dám.

Lộ Tiểu Giai cười lạnh.

Thúy Bình tiếp:

- Bởi các hạ không dám, nên đưa nàng cho người khác.

Lộ Tiểu Giai hỏi:

- Cô nương cho rằng tại hạ chê nàng ?

Thúy Bình đáp:

- Nàng chạy theo các hạ, là có ý hiến dâng rõ ràng, chỉ có hai trường hợp thôi: một là các hạ không dám thực hiện sự thỉnh cầu của nàng, hai là các hạ chê nàng. Tôi thấy việc thứ nhất có lý hơn !

Lộ Tiểu Giai thở dài:

- Bên trong, có một đoạn cố sự !

Thúy Bình hỏi:

- Cố sự gì ?

Lộ Tiểu Giai giải thích:

- Tại hạ đưa nàng đến Bạch Vân Trang. Nàng gặp Tiểu Viên, bỗng phát hiện ra Tiểu Viên hơn tại hạ nhiều, nên yêu ngay Tiểu Viên, hắt tại hạ ra !

Y thở dài lượt nữa, cười khổ, tiếp:

- Cố sự như thế đó, không khúc chiết, không ly kỳ. Bởi, sự việc rất thường xảy ra !

Thúy Bình hỏi:

- Tại sao các hạ đưa nàng đến Bạch Vân Trang ?

Lộ Tiểu Giai đáp:

- Bởi nơi đó tại hạ thường đến !

Thúy Bình cười lạnh:

- Biết đâu chẳng phải là một kế thoát ly nàng ? Cho nên các hạ tạo cơ hội cho hai chàng gặp nhau ! Các hạ cố ý làm như thế ! Các hạ sợ đao của y nhanh hơn kiếm !

Lộ Tiểu Giai lững lờ:

- Ạ ?

Thúy Bình tiếp:

- Nhưng hiện tại, các hạ không cần phải sợ y nữa ! Bởi, y sẽ không bao giờ tìm các hạ ! Hiện tại các hạ không còn liên quan đến Vạn Mã Đường nữa ! Cái mối quan hệ đó của các hạ đã chuyển sang cho Bạch Vân Trang. Giờ đây Bạch Vân Trang và Vạn Mã Đường liên quan với nhau, qua cuộc hôn nhân do các hạ cố ý cấu kết.

Dừng lại một chút, nàng tiếp luôn:

- Giờ đây Phó Hồng Tuyết phải nhận Viên Thu Vân là kẻ thù của y và có lẽ y đã giết Viên Thu Vân rồi cũng nên, hay ít nhất, song phương đang ghìm nhau tại Bạch Vân Trang !

Đột nhiên, nàng nhảy phóc xuống xe, lao mình tới, một thanh đao ngắn chớp chớp nơi tay.

Thanh đao chưa đến ngực Lộ Tiểu Giai, tay nàng đã bị chụp.

Lộ Tiểu Giai bóp mạnh tay.

Thanh đao vượt tay nàng, rơi xuống đường.

Nàng co rúm người lại.

Lộ Tiểu Giai buông nàng ra, giáng luôn hai tát tay vào mặt nàng.

Nàng ngã lăn xuống đường, lăn đi mấy vòng.

Bỏ cỗ xe lại đó, Lộ Tiểu Giai và Tiết Đại Hán phóng mình đi.

oOo

Tiệc tại Bạch Vân Trang, là tiệc vui, song tân khách đều khoác bộ mặt trầm trầm.

Một cuộc đối thoại khê diễn ra giữa một số người dự tiệc.

Một cuộc bàn tán thì đúng hơn.

Đại khái, người ta hỏi và đáp với nhau như thế này:

- Hôm nay, là ngày hỷ sự của họ ?

- Đương nhiên ! Chứ nếu không thì họ mời thỉnh làm chi lắm khách như thế nào ?

- Nhưng tại sao lại không có vẻ gì vui tươi cả ?

- Tại hạ cũng nhận thấy như vậy ! Thật là lạ !

- Tất cả đều đủ mặt, chỉ còn thiếu một người.

Mà người này lại là người trọng yếu !

- Ai ?

- Tân lang !

- Hắn đi đâu ?

- Hai hôm trước có ai đó mời đi uống rượu. Hắn đi rồi, không trở về. Không ai biết hắn đi đâu, ở đâu hiện tại !

- Kỳ quái ! Tại sao hắn thất tung ?

- Có trời mới biết được !

- o O o -